

Жив-був солдат...

Нині у населених пунктах району мало залишилося тих, хто був хрещений кулями та осколками фронтових доріг. На жаль, вони щороку залишають стрій побратимів і відпливають за межу вчності, але у пам'яті рідних і близьких навічно вкарбовуються славними і мужніми постатями...

Двадцятиррирічним парубком мобілізували на війну Дмитра Пулика зі Сморгдві. На його фронтову долю, як і тисяч земляків, випали складні випробування завершального періоду лихоліття. Кулеметник кавалерійського гурма рядовий Пулик гідно виконав солдатський обов'язок. Воював як і більшість побратимів: за солдатські спина не ховався, звань і посад не добивався, у тилу не відсиджувався і не відлежувався. Врешті, щось особливе і надзвичайне було в характері цієї людини, якій чи не найвичерпнішу характеристику дав односелець Степан Швець:

- Якби усі так воювали, як Дмитро Пулик, то Велика Вітчизняна війна закінчилася б значно швидше, ніж за чотири роки!

Вважаю: заслужити такий комплімент – найвища похвала і дорожче від орденів та медалей. А ще для Дмитра Панасовича день 9 Травня був найвеличнішим святом у повоєнному житті. У дев'ятий день травня його душа купалася у спогадах із літ буремних, у яких світлими острівцями впливали дорогі серцю лики друзів бойових. А зранене тіло відпочивало від клопотів буденних. І ніяка сила неспроможна була змусити його до роботи. Бувало, сусід просив позичити вила, то пан Дмитро особисто не подавав їх, а, зазвичай, пропонував сусіду власноруч взяти їх у хліві.

Уже вісімнадцять літ, солдата Великої Вітчизняної війни Дмитра Пулика немає у ветеранському строю, бо відлетіла його душа за позаземні обрії. Очевидно, фронтова контузія та осколок у тілі, який усе життя нагадував про окопну правду і який був свідком фронтової звитяги до останнього подиху на землі, вкоротили йому віку. Натомість пульсує пам'ять про тата, дідуся, прадідуся у дочок Галини і Євгенії, у шести онуків і дев'яти правнуків – один із яких названий Дмитриком на честь героя-прадідуся. А сердечними спогадами про свого тестя з автором цієї публікації поділився сморгдвівчанин Микола Тротський...

